

Ромео, Жулиета и Тибалт,
баща и майка - всички да изчезнат.
В изгнание Ромео! - няма край,
ни граница, ни мярка, ни предел
за тая дума смърт. И няма думи
да изразят бездъната ми скръб. -
Но где са майка ми, баща ми, дойке?

ДОЙКАТА

- Ридат над Тибалт и горко плачат.
Щом искате, аз ще ви заведа.

ЖУЛИЕТА

Със сълези мият неговите рани.
Ще плача аз, когато те престанат
за своя скръб, осъден на изгнание.
Въжетата вземи! Ах, клетви, вас
забравиха. Сега сте вий и аз
измамени. Вий бяхте отредени
Ромео да направите при мене,
когато падне нощ. Но аз умирам
вдовица девствена. Смъртта съзирам,
а не Ромео в брачните постели.
Но, дойке, да вървим! Въжета взе ли?

ДОЙКАТА

- Аз по-добре Ромео да подиря;
ще ви го пратя, знаей къде е той.
При брат Лоренцо, чака мракът черен
да ни обвини и тук да долети.

ЖУЛИЕТА

- Ти тоя пръстен дай на моя верен,
кажи да дойде и да се прости!

/Излизат./